

Arrest

nr. 174 061 van 2 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 18 april 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 maart 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. DEMYTTENAERE en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een sjjiitische Arabier afkomstig uit Nasseryia, Thi-Qar, Zuid-Irak. U heeft altijd gewoond in de Somer wijk. U bent tot het eerste middelbaar naar school gegaan. Nadat u met de school was gestopt, zou u zijn beginnen werken als mecanicien, in dienstverband voor uw oom. Van 2001 tot aan de val van het regime van Saddam Hussein zou u uw legerdienst hebben gedaan. U zou als bewaker hebben gewerkt in een kazerne in Kirkuk. Vanaf 2003 zou u zijn beginnen werken in een Italiaans restaurant. Vanaf 2007 zou u een tijdje hebben gewerkt als taxichauffeur. In 2010 zou u als persoonlijke lijfwacht zijn beginnen werken voor de vicegouverneur van Nasseryia, Hassan al Eylos Salah. U zou deze man hebben gekend omdat hij een vroegere buurman was van u.

Einde 2012 distantieerde de vice-gouverneur zich meer en meer van de Sadrbeweging, waar hij tot dan toe lid van geweest was. In 2013 werd u samen met nog vier of vijf andere privélijfwachten opgeroepen door de lokale leiders van de Sadrbeweging. Ze zouden jullie onder druk hebben gezet om ontslag te nemen voor jullie werk als lijfwacht van de vice-gouverneur omdat ze deze laatste als een verrader beschouwden. U antwoordde dat u wel degelijk ontslag zou nemen, maar in de praktijk bleef u gewoon verder werken voor de vicegouverneur. Ongeveer drie maanden later werd u opnieuw opgeroepen door de Sadrbeweging. U zou geen gevolg hebben gegeven aan deze oproeping. In mei 2015 werd Hassan al Eylos Salah ontslagen uit zijn functie van vicegouverneur en dit op advies van de Sadrbeweging. Hij tekende beroep aan tegen deze beslissing waardoor hij voorlopig nog verder kon blijven werken. In juni 2015 zou u bij u thuis een dreigbrief hebben ontvangen. Er werd opnieuw geëist dat u uw ontslag diende aan te bieden. In de dagen die hierop volgde, zou u de brief nog hebben laten zien aan de vice-gouverneur. Deze zou u hebben laten weten dat hij helemaal niets kon doen voor u. U zou hierna besloten hebben het land te verlaten. Op 17 juni 2015 zou u legaal naar Turkije gereisd zijn. Vervolgens zou u illegaal verder gereisd zijn naar België, waar u op 20 juli 2015 aankwam. U vroeg asiel aan op 22 juli 2015.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: uw bewijs van nationaliteit, uw verkiezingskaart, uw woonstkaart, een kaart ivm de commissie voor verkiezingen, uw rijbewijs, kopies van uw identiteitskaart, die van uw kinderen en uw echtgenote, een kopie van uw voedselrantsoenkaart, uw huwelijksakte, een werkbadge, een aantal attesten in verband met uw werk voor de vice-gouverneur een heel aantal foto's van uzelf samen met de vice-gouverneur in uw hoedanigheid van lijfwacht en tenslotte nog een kopie van de dreigbrief. In januari 2016 liet u nog bijkomende documenten bezorgen aan het CGVS: een vijftal attesten in verband met uw werk als lijfwacht voor de vice-gouverneur en tenslotte nog een werkbadge.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend, dit omwille van onderstaande redenen.

U verklaarde te zijn gevlucht voor de leden van de Sadrbeweging nadat zij u en uw collega's hadden aangemaand ontslag te nemen van jullie functie als lijfwachten van de vice-gouverneur en nadat zij vervolgens een dreigbrief met dezelfde boodschap hadden opgestuurd naar jullie.

Dient te worden opgemerkt dat het CGVS geen geloof hecht aan uw claim dat u omwille van uw voorgehouden voormalige functie geïsoleerd werd met het oog op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie door leden van de Sadrbeweging.

In verband met de dreigbrief die u zou hebben ontvangen, het essentiële element uit uw asielrelaas en de reden waarom u uw land van herkomst zou ontvlucht zijn, dient allereerst te worden opgemerkt dat u hiervan enkel een kopie van voorlegde. Kopies van documenten hebben geen bewijswaarde aangezien de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. U werd gevraagd waarom u in tegenstelling tot bijna al uw andere documenten hiervan geen origineel kon voorleggen. U antwoordde dat het te gevaarlijk was (zie gehoorverslag CGVS, vragen 158-161). Deze uitleg kan niet overtuigen. Bovendien bleek eerder dat u de inhoud van deze door u voorgelegde dreigbrief niet goed kende. U gaf zelf aan dat u zich de letterlijke inhoud van de dreigbrief niet goed meer kon herinneren. Hierop gaf u in algemene termen weer dat u werd gewaarschuwd om uw werk te verlaten. De dreigbrief werd vervolgens door de aanwezige tolk vertaald (zie gehoorverslag CGVS, vraag 153 en zie vertaling, toegevoegd aan het administratief dossier). In de brief was onder andere geschreven dat u de leden van een, klaarblijkelijk geheime, groepering zou hebben beschuldigd van corruptie. U kwam hierover uit de lucht vallen en ontkende uitdrukkelijk dat dit in de brief was geschreven. Na een discussie met de aanwezige tolk over de juiste inhoud van de brief, diende u toe te geven dat dit wel degelijk zo in de dreigbrief was vermeld. U gaf nog toe dat u niet zo goed kan lezen (zie gehoorverslag CGVS, vragen 154-157). Uw verklaringen in verband met de inhoud van de dreigbrief zijn zeer twijfelachtig. Het is onbegrijpelijk dat u de inhoud van deze dreigbrief niet beter zou kennen, temeer daar deze dreigbrief een cruciaal element uitmaakt in uw asielrelaas. Bovendien merkt de vertaler van de dreigbrief op dat er zware fouten in de zinsbouw en tegen de spelling werden gemaakt (zie vertaling dreigbrief, toegevoegd aan het administratief dossier). Het doet eens te meer ernstige twijfels rijzen over de authenticiteit van de dreigbrief.

Deze twijfels worden vervolgens bevestigd door de vaststelling dat de verschillende data die op de dreigbrief voorkomen niet overeenstemmen. De dreigbrief is gedateerd volgens zowel de Islamitische kalender als de Gregoriaanse kalender. De Islamitische datum is 24 Ramadan 1436 en de Gregoriaanse is 11 juni 2015. Welnu, in werkelijkheid stemt 24 Ramadan 1436 overeen met 11 juli 2015. De datum van 11 juni 2015 stemt dan weer overeen met 24 Sha'baan 1436.

Vervolgens is het opvallend dat de dreigbrief weliswaar door u aan de vice-gouverneur werd voorgelegd, maar dat deze laatste dit niet verder heeft aangekaart bij de gerechtelijke autoriteiten.

Gezien zijn functie als vicegouverneur mag er toch worden verondersteld dat hij over de nodige connecties beschikte bij de Iraakse veiligheidsdiensten of de Iraakse justitie. U werd hiermee geconfronteerd. U antwoordde dat de vice-gouverneur geen macht meer had nadat hij was ontslagen. U werd erop gewezen dat u de dreigbrief had ontvangen in juni 2015 en dat op dat moment de vice-gouverneur nog in functie was, althans volgens uw verklaringen. U verklaarde dat de vice-gouverneur u had gezegd dat u voor hem mocht blijven werken en dat u dan van zijn bescherming kon genieten, maar ook dat hij na zijn ontslag niets meer kon doen voor u. U voegde er nog aan toe dat er geen officiële aangifte werd gedaan van de dreigbrief omdat u bang was (zie gehoorverslag CGVS, vragen 206-211). Ook deze verklaringen kunnen allerm minst overtuigen. Het is onbegrijpelijk dat u zich geen enkele moeite heeft getroost om één en ander officieel aan te geven bij de gerechtelijke autoriteiten, zelfs niet toen u nog werkte onder de vicegouverneur en aldus van zijn bescherming kon genieten.

U overtuigt bovendien allerm minst dat uw probleem nog als actueel kan worden beschouwd, mocht het geloofwaardig zijn. Immers, de eisen van de Sadrbeweging, namelijk dat de vice-gouverneur en zijn lijfwachten ontslag zouden nemen, werden intussen effectief ingewilligd. U werd hiermee geconfronteerd. U antwoordde dat jullie inderdaad allen ontslag hadden genomen uit jullie functies, maar u voegde eraan toe dat de leden van de Sadrbeweging jullie niet zouden vergeten. U bedoelde hiermee dat men jullie blijvend zou viseren (zie gehoorverslag CGVS, vraag 181). Als dit werkelijk klopt, dan zou men verwachten dat men u meer zou hebben proberen op te sporen met het oog op vervolging. Echter volgens uw eigen verklaringen bij aanvang van het gehoor, zou men na uw vlucht uit Irak u slechts één keer hebben opgebeld op uw gsmnummer. Uw broer zou vervolgens hebben teruggebeld met uw gsmnummer. Omdat men ervan uitging dat niet uw broer, maar wel uzelf aan de lijn was, zou men een direct doodsdreigement hebben geuit ten opzichte van u (zie gehoorverslag CGVS, vragen 25-27). U werd hierna gevraagd waarom volgens u, men dan niet meer stappen heeft ondernomen om u te viseren, als het werkelijk klopt dat men u nog steeds naar het leven staat. U antwoordde dat men niet uw familie maar wel u viseerde. U werd erop gewezen dat men niet zomaar kon te weten komen dat u zich in België bevond. U antwoordde dat dit laatste klopte, maar u voegde eraan toe dat men wellicht wel te weten was gekomen dat u uit Irak was gevlucht. U lichtte toe dat ze dit wellicht via via te weten waar gekomen. U herhaalde ook dat uw broer en niet uzelf hen had teruggebeld met uw gsm (zie gehoorverslag CGVS, vragen 182-185). Dit laatste argument kan allerm minst overtuigen, aangezien u bij aanvang van het gehoor net had laten optekenen dat de leden van de Sadrbeweging dachten dat ze met u te maken hadden in plaats van met uw broer toen deze laatste met uw gsm hen terugbelde. Voor het overige is duidelijk dat uw verklaringen in dit verband grotendeels zijn gebaseerd op uw persoonlijke vermoedens en ondermijnen ze verder de geloofwaardigheid van uw asielaanspraak.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat u weinig overtuigende verklaringen aflegde in verband met wat er met uw collega's is gebeurd. U legde erg vage verklaringen af. Zo verklaarde u dat ze allen uit Irak zijn gevlucht. U vermoedde dat ze allen dezelfde dreigbrief hadden ontvangen als uzelf en u wist ook nog te zeggen dat sommigen van hen een ander dreigement hadden ontvangen (zie gehoorverslag CGVS, vragen 165-167). Deze vage vermoedens van uzelf kunnen niet overtuigen. Het is opmerkelijk dat u zich klaarblijkelijk niet meer moeite heeft getroost om u over uw collega's te informeren, hoewel zij in net dezelfde omstandigheden als u verkeerden en dit om uw eigen vervolgingsrisico beter te kunnen inschatten.

Gezien het geheel aan bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielaanspraak. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielaanspraak ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 24 december 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal-Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het

gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Thi-Qar te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwickeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden.

In de overwegend sjjiitische Zuid-Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies duidelijk lager dan in Babil, en heel ver onder dat van Centraal-Irak, inclusief Bagdad.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal kleinschalige aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen, waarvan de daders vaak niet gekend zijn.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdeef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen. Deze documenten zijn een aanwijzing voor uw persoonsgegevens en die van uw familieleden en het feit dat u klaarblijkelijk werkzaam was voor de vice-gouverneur. Geen van deze documenten doet echter uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. Aan de kopie van de dreigbrief kan geen geloof gehecht worden omwille van de hierboven vermelde redenen.

De door u voorgelegde documenten zijn aldus niet van aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker vraagt in hoofdorde de toekenning van de vluchtelingenstatus.

Omtrent de dreigbrief, wijst hij erop dat hij zelf nooit een origineel ontving. Het origineel dat hij ontving, was op zich reeds een kopie van een document. Om problemen te vermijden nam hij het document aanvankelijk niet mee. De kopie die hij neerlegt is echter identiek aan het document. Zelfs aan het initieel ontvangen document zou er door verweerder geen bewijswaarde zijn gehecht.

Aangaande de inhoud van de dreigbrief, doet verzoeker gelden:

“Verweester merkt tevens op dat verzoeker de inhoud van de dreigbrief niet zou kennen. Verzoeker ontkent dit formeel.

Tijdens het verhoor was er een discussie met de tolk betreffende de inhoud. Uit wat de tolk zei, had verzoeker afgeleid dat deze bedoelde dat de schrijvers van de dreigbrief hem beschuldigden corrupt te zijn, waarop verzoeker antwoordde dat dit niet klopte.

Pas na een discussie begreep verzoeker dat de tolk bedoelde dat verzoeker degene was die beschuldigd werd, waarmee verzoeker wel akkoord ging.

De discussie die had plaatsgevonden was dus enkel gebaseerd op een communicatieprobleem, waarbij de tolk verkeerd had vertaald, dan wel verzoeker de vertaling verkeerd begreep.

Verzoeker heeft steeds volgehouden dat hij beschuldigd werd van corruptie door de schrijvers van de dreigbrief, hij was dus wel degelijk op de hoogte van de inhoud van de brief.

Dit wordt bevestigd in vraag 151, waar verzoeker antwoordt "... dat ik hen niet meer moet verwijten en er worden maatregelen genomen..Dus reeds voor de discussie met de tolk sprak verzoeker al over het feit dat hij hen iets zou verweten hebben.

De conclusie die werd genomen door verweester, als zou verzoeker de inhoud van de brief niet gekend hebben, is geheel onjuist.”

Betreffende de taalfouten en de uiteenlopende datums in de dreigbrief, stelt verzoeker zich hiervan terdege bewust te zijn. Hij werd hiermee tijdens het gehoor echter niet geconfronteerd zodat hij zich hieromtrent niet kon verdedigen. Verzoeker legt uiteraard de brief neer die hij ontving. De taalfouten werden gemaakt door de groepering die de brief zond. Deze groep bestaat uit ongeschoolden.

Waar hem wordt verweten dat hij geen bescherming zocht, voert verzoeker aan:

“Verzoeker heeft in zijn verhoor duidelijk gesteld dat de dreiging uitkwam van de Sadr-groepering, dewelke tevens in verband staat met de politie.

Verzoeker heeft aanvankelijk de hulp van zijn werkgever, de toenmalige vicegouverneur, ingeroepen. Deze had toen echter reeds een moeilijke positie, aangezien hij niet langer met de Sadrbeweging meewerkte. Het beroep tegen zijn ontslag gaf hem enkel nog wat meer tijd, maar veel invloed had hij toen niet meer. Zolang hij nog niet uit zijn ambt was gezet kon hij verzoeker verder beschermen, maar nadien niet meer.

Verzoeker heeft geen beroep gedaan op de politie, niet uit onwil maar omdat hij op de hoogte was van samenwerking tussen politie en de groepering die hem bedreigde. Aangifte doen zou de situatie voor hem dus nog gevaarlijker maken.

Het is verzoeker onmogelijk bewijzen te leveren van de onbetrouwbaarheid van de politie, of van enige samenwerking. Wel kan hiervoor verwezen worden naar het rapport dat door verweester zelf werd gevoegd aan het dossier betreffende de veiligheidssituatie in Zuid-Irak (24.12.2015), pagina 20.

Hierin wordt melding gemaakt van een golf van betogingen tegen de wijdverspreide corruptie bij de overheidsdiensten.

Verweerster heeft dus weet van corruptie bij de politie, zodat haar 'onbegrip' ten aanzien van verzoeker op zich reeds onbegrijpelijk is."

Inzake de actualiteit van zijn vrees, doet verzoeker gelden:

"Verzoeker werd nochtans opgebeld toen hij het land reeds had verlaten. Wat aantoonde dat zij wel degelijk nog naar hem op zoek waren.

Verzoeker heeft effectief verklaard dat men ten aanzien van zijn broer een dreigement heeft geuit omdat men dacht dat hij verzoeker was. Nadien heeft hij ook gezegd dat het zijn broer was die hen terug had gebeld, zodat ze zo wel konden weten dat hij het land ontvlucht was.

Verzoeker heeft zichzelf met deze antwoorden niet tegengesproken. De vragen die hem werden gesteld waren steeds zeer kort, en volgden elkaar vlug op zodat hij nooit kon uitweiden. Ook hier heeft verweerster nagelaten hem te confronteren met deze gezegden, zodat verzoeker opnieuw geen uitleg kon geven. Dit is nochtans verplicht tijdens een verhoor.

De broer van verzoeker had effectief teruggebeld naar de dreigers, waarbij zij dachten dat hij verzoeker was en hem bedreigd hadden. Verzoeker heeft niet de kans gekregen dit verhaal af te maken. Gelet op die bedreiging heeft de broer van verzoeker dan namelijk zichzelf kenbaar gemaakt, zodat hij niet zou geviseerd worden."

Aangaande zijn collega's, geeft verzoeker aan:

"Verweerster stelt weinig overtuigd te zijn over de antwoorden betreffende de collega's van verzoeker(vragen 165-167).

Het is echter duidelijk dat het antwoord van verzoeker verkeerd werd geïnterpreteerd door verweerster. Verzoeker stelde het volgende op de vraag of allen exact dezelfde dreigbrief hebben ontvangen

"ik heb dat niet gezien, maar ik denk hetzelfde sommigen van hen hebben ook een ander dreigement gekregen."

Dit werd door verweerster als vage vermoedens afgedaan, terwijl verzoeker hiermee bedoelde dat alle collega's een dreigement hadden ontvangen, maar dat hij gewoon niet wist of het bij allen om dezelfde brief ging.

Men kan hier bezwaarlijk van Vage vermoedens' spreken."

Verzoeker voegt een nieuw stuk bij het verzoekschrift. Het betreft een artikel over een moordpoging op een directeur van de gemeentelijke diensten van Nassariyah. Hij voegt bij het stuk een vrije vertaling. Verzoeker wilt met dit stuk aantonen dat de politie daadwerkelijk corrupt is. Het slachtoffer had klacht ingediend na het ontvangen van dreigementen doch de politie liet na stappen te ondernemen.

Verzoeker stelt zijn vrees voor vervolging voldoende te hebben aangetoond. Minstens dient hij subsidiaire bescherming te genieten of moet de bestreden beslissing vernietigd worden om hem opnieuw te horen. Hij werd met meerdere beweerde tegenstrijdigheden niet geconfronteerd terwijl deze wel tegen hem worden ingeroepen.

2.1.2. Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker bij het verzoekschrift een persartikel met vrije vertaling (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 3).

2.2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.3. Verzoeker stelt in het kader van zijn beroepsuitoefening als lijfwacht van de vicegouverneur van Nasseriyah te zijn bedreigd door de Sadr-groepering en daarom zijn land te hebben verlaten.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker frappant tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn reactie op de vraag door de Sadr-groepering om zijn werkzaamheden te staken. In de vragenlijst verklaarde hij hieromtrent: *"Ik werd telefonisch gecontacteerd door de Sadder-groepering en ze vroegen me hem te verlaten. Ik werd 2 keer opgeroepen om op het partij-bureau te verschijnen. Ik heb dit geweigerd"* (administratief dossier, vragenlijst, nr.3.5.). Bij het CGVS verklaarde verzoeker echter dat hij aan de (eerste) oproeping door de Sadr-groepering om op het partijbureau te verschijnen weldegelijk gehoor gaf. Hij gaf aan dat hij naar het bureau ging, zich aldaar aanmeldde en er bij de verantwoordelijke werd gebracht. Vervolgens gaf hij zelfs aan dat hij aldaar ermee zou hebben ingestemd om ontslag te nemen omdat hij hen niet wilde uitdagen (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, nr.135). Dat verzoeker dermate tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent de kern van zijn asielaanvraag, ondermijnt op manifeste wijze de geloofwaardigheid van dit relaas.

Nog los van verzoekers tegenstrijdige verklaringen aangaande zijn reactie op de vraag van de Sadr-groepering, is de door verzoeker geschetste verdere gang van zaken niet aannemelijk. Verzoeker omschrijft de Sadr-groepering als een machtige organisatie die hij niet wilde uitdagen, die verweven is met de politie, die ervoor kon zorgen dat de vicegouverneur ontslagen werd en waartegen geen bescherming mogelijk is. De groepering zou zowel verzoeker als zijn collega's reeds in 2013 meermaals hebben opgeroepen om hun werkzaamheden voor de vicegouverneur te staken. Hoewel noch verzoeker noch diens collega's aan deze oproep gevolg gaven, zou deze groepering vervolgens gedurende twee jaren niets hebben ondernomen om hen onder druk te zetten of te dwingen te gehoorzamen (*ibid.*, nr.129-130, 135, 140-141). Het is echter geenszins aannemelijk dat zulke machtige groepering zou hebben getolereerd dat verzoeker en diens collega's de groepering openlijk trotseerden en niet doortastender tewerk zou zijn gegaan indien zij werkelijk wenste dat verzoeker en diens collega's ontslag zouden nemen.

Evenmin is het geloofwaardig dat de groepering tijdens de periode waarin de vicegouverneur nog aan de macht was en tijdens dewelke verzoeker nog voor hem werkte jarenlang niets zou ondernemen om vervolgens plots een dreigbrief aan verzoeker te richten op het ogenblik waarop de beslissing reeds was genomen dat de vicegouverneur zou worden ontslagen (*ibid.*, nr.145-146).

Aan de neergelegde dreigbrief kan daarenboven niet de minste bewijswaarde worden gehecht (administratief dossier, map 'documenten'). Het betreft immers een document waarvan de herkomst bij gebreke van enige stempel of handtekening geheel niet kan worden nagegaan en dat eenvoudigweg met een computer kan zijn opgesteld door om het even wie, om het even waar en om het even wanneer.

Verzoekers verklaringen over de inhoud van de dreigbrief doen bovendien nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag. Ondanks dat hij initieel eenduidig aangaf dat hij de brief gelezen had, bleek hij immers niet in staat de precieze inhoud weer te geven (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, nr.150-153). Verder bleek hij duidelijk niet te weten dat in de brief stond dat hij de groepering zou hebben beschuldigd van corruptie. Zo werd er gevraagd: *"In deze dreigbrief staat vermeld dat u hen van iets beschuldigd zou hebben?"*, waarop verzoeker vroeg wat de ondervrager bedoelde. Vervolgens gesteld dat dit net de vraag was, antwoordde hij: *"Ik heb hen van niets beschuldigd"*. Wanneer erop gewezen werd dat er in de brief nochtans letterlijk vermeld wordt dat verzoeker hen beschuldigde van corruptie en wanneer verzoeker dit mocht lezen, stelde hij te denken dat ze bedoelen dat de vicegouverneur corrupt is. Na nogmaals erop te zijn gewezen dat dit niet is wat er staat en na nogmaals in discussie te zijn gegaan, diende verzoeker vervolgens toe te geven dat dit weldegelijk in de brief staat. Hoewel hij school liep tot het eerste middelbaar en eerder eenduidig aangaf dat hij de brief had gelezen, trachtte hij dit daarenboven te vergoelijken doordat hij *"niet zo goed kan lezen"* (*ibid.*, nr.30, 154-157). Dat er verkeerd zou zijn vertaald en dat verzoeker zou hebben begrepen als zou de tolk hebben bedoeld dat hij door de groepering van iets werd beschuldigd, kan in dit kader niet ernstig worden genomen. Uit verzoekers voormelde gezegden blijkt immers genoegzaam het tegendeel.

Dat verzoeker niet op de hoogte bleek van de inhoud van de dreigbrief, nochtans één van de cruciale elementen in zijn relaas en de directe aanleiding voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst, getuigt van desinteresse voor zijn voorgehouden problemen en doet nog verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees voor vervolging.

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van onderhavig beroep om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde vrees voor vervolging. Kritiek op de overige, overtollige motieven ten grondslag van de weigering van de vluchtelingenstatus kan derhalve op zich niet volstaan om de teloorgegane geloofwaardigheid van verzoekers vrees te herstellen.

De documenten die benevens de reeds hoger besproken dreigbrief zijn opgenomen in het administratief dossier (map 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Het artikel bij het verzoekschrift (bijlage 3) kan hieraan evenmin afbreuk doen. Dit artikel is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoekers persoon. Zulke algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient dit *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') wordt omtrent de veiligheidssituatie in verzoekers land en regio van herkomst verder met recht gemotiveerd:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus “Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak” van 24 december 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal- Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Thi- Qar te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwickeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden.

In de overwegend sjiiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en

tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies duidelijk lager dan in Babil, en heel ver onder dat van Centraal- Irak, inclusief Bagdad.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal kleinschalige aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen, waarvan de daders vaak niet gekend zijn.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet."

Verzoeker onderneemt niet de minste poging om de voormelde motieven of de informatie waarop deze zijn gebaseerd te ontcrachten. Bijgevolg blijft de motivering in deze onverminderd gehandhaafd.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS